

maatte ty til offentlig Hjælp, Hjælpekasserne og andre Velgørenhedsinstitutioner, for at faa det nødvendige til Livets Ophold. Jeg synes, det er en uanstændig Maade for Staten at lønne sine Arbejdere paa. Tingets højtærede Formand har ved tidligere Lejligheder udtalt, at Staten burde være en af de bedste Arbejdsgivere, og det er rigtigt. Derfor vil jeg anbefale ærede Medlemmer at stemme for dette Ændringsforslag vedrørende de 58,500 Kr., som Socialdemokratiet og det radikale Mindretal har stillet i Finansudvalget.

Der er paa Finanslovsforslaget opført en Bevilling til 2 nye Værkmestre, men mine Partifæller har stillet Forslag om at stryge denne Bevilling, at spare disse 4,380 Kr. i Aar. Jeg omtalte Sagen ved første Behandling og mente, at man let kunde spare denne Udgift. Min ærede Partifælle fra Helsingør (Christian Rasmussen) har i Dag berørt den samme Sag; han har jo den Ære at sidde i den Sparekommission, som Jernbaneudvalget af 1911 kan siges at være, saa han har nogen Sagskundskab paa dette Omraade. I Jernbaneudvalget er der nedsat et Underudvalg, hvori Fabrikant Westesen fra Aarhus, en Mand, som er Meddirektør for en af de største Maskinvirksomheder udenfor København, en Virksomhed, som beskæftiger 400—500 Arbejdere, altsaa en Mand, som man vel nok tør sige har god Indsigt i Maskinfabrikvirksomheden, og Etatsraad Kjær, der er Banedirektør for det sydfynske Jernbaneselskab og ligeledes har en stor Virksomhed under sig, har Sæde. Disse Mænd og min Partifælle fra Helsingør er enige om, at der maa kunne spares noget paa dette Omraade. Naar der fra Rigsdagen saa ofte tales om Spareteorier, og naar man nylig paa Landbrugsministeriets Budget vilde spare 15,000 Kr., som efter min og manges Mening var vel anvendte til Rejser og Præmier til Husmænd, hvorfor skal vi saa ikke spare her, naar et Udvalg, der er nedsat af Rigsdagen, er enig om, at disse Værkmestre maa kunne spares? Det er jo rigtigt, som min ærede Partifælle udtalte, at selv om man nu finder, at der ikke behøves saa mange Værkmestre, som der er i Øjeblikket, vil man alligevel ikke kunne afskedige dem; man maa vedblivende beholde dem, de maa efterhaanden glide ud, og der maa blive færre og færre, efterhaanden som flere og flere pensioneres. Jeg synes, at hvis man bevilger Beløbet til de 2 Værkmestre paa Trods af dette Udvalgs Indstilling — som ganske vist ikke er kommet frem for Rigsdagen endnu —,

vises der Udvalget Mistillid, og det vil ikke faa stor Betydning, hvis Udvalget senere henviser til forskellige Poster, hvor der kunde spares.

Ved Finanslovsforslagets første Behandling omtalte jeg meget udførligt Værkmestrenes Arbejde; jeg anførte, at meget af dette Arbejde er af en saadan Natur, at det slet ikke kan regnes for Værkmesterarbejde, og at Værkmestrene sikkert helst vilde være fri derfor. De maa udføre en Masse Skrivearbejde, som ligger dem fjernt, da de ikke er uddannede Skrivere eller Kontorister. De rykker op fra at være Arbejdere paa Værkstedet til at blive Værkmestre; der kræves ikke nogen Foruddannelse eller noget særligt Studium eller Kursus, men meget af dette Arbejde ligger dem, som sagt, egentlig fjernt. Det er det, Sparekommissionen ganske naturligt har henledet Opmærksomheden paa; man kan simplificere Arbejdet, derved vil der kunne spares en Del af de Udgifter, som Værkmestrene koster Staten. Ingen Steder indenfor den private Industri har man et saa stort Antal Værkmestre som her. 42 Værkmestre er ansatte indenfor Statsbanerne til at lede disse Virksomheder; og enhver vil ved blot at høre dette Tal kunne forstaa, at man maa finde det unaturligt, at saa mange Værkmestre skulde være nødvendige. Jeg retter en Forespørgsel til den højtærede Minister om, hvorledes det forholder sig med disse 6 Værkmestre, der var konstituerede sidste Aar, hvorledes det gaar til, at man, naar Rigsdagen har strøget Bevillingen til de 3 Værkmestres Lønninger, paa Trods deraf har opretholdt disse Stillinger ved Konstitution, det vil sige har konstitueret 6 i Stedet for 3 Værkmestre og udbetalt dem Løn; der findes ikke en Post, hvor man kan finde denne Udgift. Efter hvad jeg kan se paa Finanslovsforslaget, er der endnu ikke givet nogen Meddelelse af den højtærede Minister angaaende dette Forhold.

Om Aarhus—Kalundborg-Routen vil ogsaa jeg gerne sige et Par Ord. Routen er nu saa slet betjent, at de, som benytter den, ofte lider store økonomiske Tab. Som det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) udtalte, kan Skibene hyppigt ikke anløbe Samsø, men maa fortsætte enten til Aarhus eller til Kalundborg og vente med at anløbe Samsø, til Forholdene tillader det. Der sker daglig store Forsinkelser, ofte saa betydelige, at Passagererne slet ikke kan faa Forbindelse hverken Nord paa eller Syd paa fra Aarhus, ej heller faa Forbindelse med Køben-